

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SO Leszek Grzesiak (spr.)

SR del. D. K.

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach L. O.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 roku

sprawy Z. D.

oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 16 stycznia 2013 roku sygn. akt XII K 890/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 545/13

UZASADNIENIE

Z. D. został oskarżony o to, że;

I. w dniu 24 grudnia 2012r. w B., gm. M. dokonał uszkodzenia samochodu marki P. nr rej. (...) powodując wgniecenie błotnika przedniego prawego o wartości 436,39 złotych netto na szkodę R. B. to jest o przestępstwo z art. 288 §1 kk

II. w dniu 24 grudnia 2012r. w B., gm. M. groził R. B. pozbawieniem życia przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona to jest o przestępstwo z art. 190 §1 kk

III. w dniu 24 grudnia 2012r. w B., gm. M. naruszył nietykalność cielesną R. B. poprzez uderzenie w dolną szczękę i krtań, uderzeniem zwłokami psa w klatkę piersiową oraz szarpanie za ubranie to jest o przestępstwo z art. 217 §1 kk

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013r. sygn. akt XII K 890/12 uniewinnił oskarżonego Z. D. od zarzutów opisanych w akcie oskarżenia. Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk orzekł, że koszty sądowe w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy na podstawie art. 444 kpk zaskarżył w całości prokurator. W oparciu o art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na niezasadnym uznaniu, że materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania nie pozwala na przypisanie Z. D. sprawstwa zarzucanych mu czynów, podczas gdy

prawidłowa ocena dowodów, w szczególności zaś zeznań pokrzywdzonego R. B. i członków jego rodziny – świadków H. B., I. B. oraz I. K. w zakresie szczegółowego przedstawiania przebiegu zdarzeń z udziałem oskarżonego w dniu 24 grudnia 2011r., a nadto treści opinii biegłego K. T. w zakresie możliwej przyczyny powstania uszkodzenia samochodu marki P. nr rej. (...) prowadzą w konsekwencji do wniosku, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzuconych mu przestępstw.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 437 § 2 kpk prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jawi się jako oczywiście bezzasadna. Brak jest podstaw do uznania podniesionego w niej zarzutu.

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrolna analiza przedmiotowej sprawy wykazała, iż prawidłowy jest sposób procedowania Sądu Rejonowego. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji opiera się na kompletnym materiale dowodowym, który poddany został kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem zgodnie z zasadą prawa procesowego wyrażoną w art. 7 kpk. Sformułowane przez Sąd Rejonowy wnioski są logiczne i obiektywne. W żadnym razie nie można mówić, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. O błędzie takim można bowiem mówić tylko w przypadku naruszenia przez Sąd art. 7 kpk i dokonaniu oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia w sposób precyzyjny wskazał z jakich przyczyn poszczególne dowody uznał za wiarygodne, a innym tego waloru odmówił.

Za w pełni trafne uznane zostało stanowisko Sądu Rejonowego co do stwierdzenia, iż podstawę do ustalenia stanu faktycznego sprawy stanowią w całości wyjaśnienia oskarżonego Z. D. oraz świadka R. D. a jedynie w części w jakiej potwierdzają, przedmiotowo zeznania, obecność oskarżonego na posesji H. B. oraz wyciągnięciu z bagażnika zabitego psa oraz o nie zawiadomianiu Policji o zdarzeniu bezpośrednio po nim, zeznania świadków R. B., H. B., I. B. oraz I. K..

W zakresie oceny zeznań pokrzywdzonego R. B. oraz świadków H. B., I. B. i I. K. Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, iż są one sprzeczne pomiędzy sobą ale i niekonsekwentne, niespójne wewnętrznie. Przedstawiona została w tym zakresie wnikliwa analiza, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela. Zwrócić należy uwagę, iż Sąd Rejonowy dokonał oceny zgromadzonych dowodów indywidualnie w zakresie każdego z czynów jakie były zarzucane oskarżonemu Z. D., co przyczynia się do stwierdzenia dogłębnego zbadania sprawy.

W zakresie każdego z czynów, Sąd I instancji odnosząc się do zeznań świadków R. B., H. B., I. B. oraz I. K., niemalże punktuje niekonsekwencję prezentowanych przez świadków twierdzeń. Analiza zeznań w/w świadków, w sposób jasny prezentuje jak ewoluowały one w toku postępowania. Warto podkreślić, iż Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę na szczególną sytuację jaka rzutowała na ocenę wiarygodności świadków, a to mianowicie, iż w wielu punktach zeznania te były sprzeczne z zeznaniami samego pokrzywdzonego. Nielogiczny jest zarzut formułowany przez prokuratora, iż sprzeczności te wynikały jedynie z faktu znacznego upływu czasu od zdarzenia albowiem, na co zwrócił już uwagę Sąd Rejonowy, sprzeczności te dotyczyły istotnych okoliczności sprawy, takich jak chociażby związanych z uszkodzeniem samochodu. Obiektywne i logiczne odniesienie się do wykazanych sprzeczności w pełni zasadnie pozwoliło Sądowi Rejonowemu na stwierdzenie, iż prezentowane przez świadków zeznania nie zasługują na walor pełnej wiarygodności i nie mogą, poza wskazanym wyżej zakresem, stanowić podstawy dokonanych ustaleń faktycznych.

Zwrócić należy uwagę, iż Sąd Rejonowy zetknął się z dowodami zgromadzonymi w sprawie w sposób bezpośredni, co zdecydowanie przyczynia się do możliwości ich trafnej weryfikacji. Nadto podkreślić należy, iż w żaden sposób nie można wartościować źródeł dowodowych tylko z powodu, iż z jednej strony mamy do czynienia z zeznaniami

pokrzywdzonego, a z drugiej z wyjaśnieniami oskarżonego. Ocena zgromadzonych dowodów odbywa się poprzez ich wzajemne kompleksowe odniesienie, co też na gruncie przedmiotowej sprawy zostało uczynione w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do oceny zeznań świadków R. B., H. B., I. B. oraz I. K. zwrócić należy uwagę na fakt, iż są to osoby blisko ze sobą spokrewnione, co także nie pozostaje bez wpływu na ocenę ich relacji.

Nadto wymaga podkreślić fakt, iż równolegle do postępowania w niniejszej sprawie toczyło się dochodzenie w sprawie zastrzelenia psa należącego do oskarżonego, w którym to postępowaniu Z. D. wskazywał jako sprawcę zastrzelenia jego psa R. B.. Okoliczność ta również nie pozostaje bez wpływu na ocenę zgromadzonego materiału dowodowego. Nie pozwala ona wykluczyć czy świadkowie R. B., H. B., I. B. oraz I. K. nie mieli interesu w obciążaniu oskarżonego Z. D..

Nie można zgodzić się z twierdzeniem prokuratora, iż Sąd Rejonowy wysnuł wniosek o tym, iż nie doszło do popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk tylko na podstawie stwierdzenia, iż pokrzywdzony po zdarzeniu nie podjął żadnych czynności. Sąd Okręgowy dostrzegł, w rozważaniach Sądu Rejonowego pewną nadinterpretację. Zbyt daleko poszedł bowiem Sąd Rejonowy stwierdzając, iż gdyby oskarżony groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia oraz spaleniem domu, to R. B. nie udałby się do samochodu oskarżonego, a po jego odjeździe z posesji H. B., udałby się do swojego domu w celu sprawdzenia czy oskarżony gróźb swoich nie spełnił. Nie można bowiem, i nie jest możliwym, w tak kategorię sposób ocenianie zachowania pokrzywdzonego. Oczywistym jest, iż w tego typu sytuacjach mogą mieć miejsce różne reakcje uwarunkowane cechami osobowościowymi. Niemniej jednak, być może mało precyzyjnie, sformułowane przez Sąd Rejonowy twierdzenie, nie wpływa na prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych. Główną oś ustaleń Sądu Rejonowego stanowi bowiem ocena osobowych źródeł dowodowych, która to ocena nie pozostawia wątpliwości co do jej prawidłowości i trafności.

W pełni trafna jest ocena, jako wiarygodnych, wyjaśnień oskarżonego Z. D.. Słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, iż są one konsekwentne i spójne. Prawidłowo także Sąd I instancji wskazał na fakt, iż mimo, że R. D. nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia to również w jej zeznaniach znajdują potwierdzenie relacje oskarżonego. Oczywiście prawidłowo miał na uwadze Sąd Rejonowy fakt, iż R. D. relację o przebiegu zdarzenia uzyskała od Z. D.. Niemniej jednak fakt, iż relacja świadka jest spójna i konsekwentna, pozwala wnioskować w sposób uzasadniony o jej wiarygodności.

Nie można także uznać, iż tylko opinia biegłego lekarza dezawuuje zeznania pokrzywdzonego R. B. odnośnie czynu z art. 217 § 1 kk. Zwrócić należy bowiem uwagę, iż Sąd Rejonowy przede wszystkim opierał się na zeznaniach świadków i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Odnosząc się do opinii biegłego i wskazując, iż zasługuje ona na wiarę Sąd Rejonowy, przytoczył jedynie jej wnioski.

Należy podkreślić, iż zasięganie opinii biegłego lekarza odnośnie ustalenia stopnia uszkodzenia ciała u R. B., po blisko roku od zdarzenia, uznać należy za bezcelowe i nieuzasadnione. Oczywistym jest, iż po takim upływie czasu nie mogły pozostać jakiegokolwiek ślady, które pozwoliłyby na kategorię opiniowanie przez biegłego. Dopuszczenie takiej opinii nie wpłynęło jednak negatywnie na dokonane ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy przeanalizował okoliczności faktyczne i prawne związane z czynami zarzucanymi oskarżonemu i zasadnie uznał, iż całokształt ustaleń faktycznych nie daje podstaw do przypisania ich popełnienia przez Z. D..

Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich jej okoliczności oraz jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane. Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie wykazał się wnikliwością i trafnością analizy, a procedowanie w sprawie wątpliwości nie budzi.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w z art. 626 § 1 kpk

SSO Leszek Grzesiak SSO Zbigniew Karamara SSR(del.) Dorota Kaniowska